

[Undervisningsministeren.]

svare, ville jeg sige, det ser lidt problematisk ud. Men lad os nu foreløbig vente, til der bliver noget mere grundlag for forhandling.

Der er en række af ordførerne, der har været inde på den forbedring, der sker ved at sætte statslånsgrænsen op fra 35 til 45 pct. Nu er det jo den slags forbedringer — og det må udvalget ikke misforstå jeg siger — der altid er nemme at gennemføre. Det er altid forholdsvist nemt at foreslå, at man giver en klækkelig sum mere end tidligere, men jeg er også glad for, at udvalget har været indforstået med, at det i første omgang i hvert fald vil betyde lidt færre værelser; det siger sig selv. Der er lagt visse økonomiske rammer, som jeg i hvert fald ikke kan fravige i dette øjeblik, og det har udvalget jo også helt klart erklæret sig indforstået med.

I forbindelse med drøftelsen om ydelse af et fast beløb pr. værelse eller statslånsprocent udtalte hr. Knud Østergaard, at han gerne havde set, at vi havde fået det faste beløb. Jeg erklærede mig jo selv ved fremsættelsen usikker på dette punkt. Jeg har bl. a. ladet mig overbevise af det materiale, vi har fået fra boligministeriet, og jeg vil gerne sige så stærkt, som jeg kan her, at det materiale, som vi har fået, viser, at der absolut ingen garanti er for, at vi ville få en lavere pris frem; der er ingen garanti for det, det viser det materiale, der har ligget på bordet.

Jeg vil også gerne sige til hr. Rimstad — jeg beklager, at netop det punkt er skyld i, at hr. Rimstads parti ikke kan stemme for lovforslaget — at jeg synes nok, vi kan sige, at projekterne har været gået igennem på en sådan måde — det bør de også — at en så stor sikkerhed, som kan gives for rationelt byggeri og billigt byggeri, vistnok må siges at være til stede også under den nuværende ordning. Vi har jo set på kollegieregnskaber og på kollegiefinansiering, og der har været givet udtryk for over for udvalget mange gange, hvor omhyggeligt vi går projekterne igennem også under den nuværende ordning, så af den grund behøver man ikke at vælge det faste beløb.

Hr. Knud Østergaard udtrykte håb om, at jeg ville ændre standpunkt til om 2 år, når vi igen mødes. Det er meget muligt, jeg er meget åben herfor, men jeg kan ikke lade være at bemærke, at hr. Knud Østergaard

altså er sikker på, medens han har håb om og tro på, at jeg kan være i udvikling, at han selv mener præcis det samme om 2 år, og det er jo nok det, der skiller os også sådan rent politisk. Men det kan da godt være, at jeg om 2 år har et andet standpunkt på det område; det kan vi jo vende tilbage til.

Hr. Enggaard var inde på, at det ville være rigtigt med en revision allerede om 2 år. Jeg tror også, at det er rigtigt. Det er normalt ikke så rart for en minister at få vedtaget en lov, der skal revideres senest om 2 år, d. v. s. vi skal i gang med at lave en ny lov til vinter, hvis senest ikke skal betyde om 2 år, men udviklingen går hurtigt, og der har som sagt været mange usikre momenter. Vi skal nu drage nytte af erfaringerne for det, der kommer i gang, og så må vi tage spørgsmålene op igen.

Kollegierådet har indtaget megen plads i udvalgets overvejelser. Jeg vil gerne sige, at jeg er glad for det, der kom til at stå i betænkningen, og vil sige til hr. Knud Østergaard, at jeg er glad for, at hans parti kan tilslutte sig det, der står i betænkningen. Det var ikke det, jeg gerne ville have, det ved hr. Knud Østergaard også, men jeg er alligevel glad for, at udvalget dog enigt ville gå ind bag det, der står. Det, som for mig er det afgørende, er, at der foreligger en lang, lang række problemer også med hensyn til udvælgelse og prioritering af projekter, som ikke — og jeg tror, det var hr. Morten Lange, der udtrykte det meget lige ud — er en rimelig opgave for en enkelt embedsmand, om jeg må sige det sådan.

Når vi skal placere folkeskoler og gymnasier, vel — dér er dog straks noget mere at gå efter; her er det et så uoverskueligt felt, der går så mange ting ind i spørgsmålene om placering og prioritering, at det er rimeligt, at man har en noget bredere kreds, derunder repræsentanter for læreanstalter og repræsentanter for brugerne, at drøfte disse ting med. Det er det, jeg gerne har villet opnå, og det kan jeg opnå med de bemærkninger, der står i betænkningen, som det også blev sagt fra flere sider; det var ikke helt det organ, jeg gerne ville have haft, men jeg er glad for, at udvalget giver mig mulighed for at nedsætte et kollegieråd, og så må vi jo, når vi mødes igen til en revision, se på, om erfaringerne